

Calendario 2019 - Reserva tu ejemplar

Declaració del Secretariat Internacional de la IV Internacional

La rebel·lió de les armilles grogues, primer símptoma d'un moviment que madura en tota Europa

La rebel·lió de les armilles grogues que ha saltat a França, fora del control de les direccions tradicionals, de partits i sindicats, i que s'ha estès a tot el país en menys d'un mes, és el primer símptoma d'un moviment que madura en les profunditats de la classe obrera i de les masses populars de tots els Estats europeus.

És el sorgiment a la vista de tots d'aquesta majoria de la població empobrida i progressivament despullada dels seus drets fonamentals per la successió de les polítiques de contrareforma dictades en tota Europa pel capital financer i coordinades per les instàncies de la Unió Europea. Prenen la paraula tots els que, des de fa anys, han estat reduïts al silenci, prenen la paraula els asalariats mal pagats, els treballadors precaris, les mares solteres, els petits artesans, els joves, els jubilats que viuen per sota del llindar de la pobresa. Prenen la paraula les poblacions privades de serveis d'urgència i de maternitat pel tancament d'hospitals de proximitat, en unes regions privades de serveis públics essencials per les successives "reorganitzacions" de Correus, l'SNCF..., a les quals s'uneix la joventut estudiantil de secundària i universitat.

S'han organitzat espontàniament per a bloquejar les rotondes en tot el país, sense l'autorització de les direccions que haurien de representar-los i que porten decennis acompanyant incessantment les polítiques de contrareformes dels successius governs, multiplicant les jornades d'acció sense continuïtat.

S'han organitzat pel seu compte, rebutjant els "portaveus" que pertot arreu intenten fabricar-los per a portar-los a la taula d'un "gran pacte de concertació" amb els "agents socials" i els representants de la societat civil perquè abandonin el crit unànim que concentra el rebuig de tota la política d'aquest govern: "Macron dimissió!" La seva força: el suport –malgrat les provocacions i la violència organitzades per l'Estat- de la immensa majoria del poble francès.

"Protestem a la francesa, ja que les protestes pacífiques portades fins ara no han donat cap resultat"

No és en absolut exagerat dir avui que la rebel·lió de les armilles grogues –qualsevol que sigui la sortida immediata del moviment- gaudeix ja de la simpatia instintiva dels treballadors i els pobles de tota Europa, com testifiquen aquests ferroviaris alemanys en vaga manifestant-se amb armilles grogues o aquests pensionistes espanyols o

bé aquests agricultors polonesos que bloquegen una autovia en direcció Varsòvia, vestits amb armilles grogues i declarant: "Protestem a la francesa, ja que les protestes pacífiques portades fins ara no han donat cap resultat".

Aquesta simpatia instintiva és el que terroritza a tots els caps d'Estat i de govern europeus.

Tots saben que hi ha un sòlid vincle –el rebuig de la política dictada pel capital financer- que lliga el vot a favor del Brexit el 13 de juny de 2016 a la derrota d'un Renzi a Itàlia (doblement sancionat en el referèndum de 2016 i en les legislatives de 2018), passant per la crisi a Alemanya dels dos partits CDU i SPD -adquirint en el cas del SPD el caràcter d'un veritable enfonsament- que s'havien repartit el poder des de la guerra per a garantir el manteniment de l'ordre social establert... Calibren els estralls que ha provocat la política d'austeritat adoptada per tots els governs europeus per a fer pagar als treballadors i als pobles els bilions de dòlars que es van esfumar en la crisi financera de 2008.

Calibren la profunditat del caos al qual són inexorablement arrossegades les velles nacions europees per la política de destrucció de totes les conquestes polítiques i socials arrencades a Europa després de la guerra. Saben el preu pagat pel poble grec per el "pacte d'estabilitat i de creixement", temen que aviat li tocarà a França i a Itàlia. Comprenen que la rebel·lió de les armilles grogues a França no és més que la primera sacsejada d'un terratrèmol que es prepara per a sacsejar tota Europa.

Saben que el contagi és inevitable i que anuncia, després de decennis de reculada de la classe obrera en tots els terrenys, un gir total de la situació en tota Europa.

INFORMACIÓ OBRERA

Declaració

Reivindicacions obreres i drets democràtics

<http://www.informacionobrero.org/reivindicaciones-obreras-i-drets-democratic/>

No, senyors predicadors de lliçons morals, els treballadors i els pobles rebutgen amb menyspreu les acusacions de “nacionalisme” i de “populisme”

Per a intentar repel·lir aquesta amenaça, s'empitjora la campanya de calúmnies, acusant els treballadors i als pobles de “populisme”, de “nacionalisme” i de “xenofòbia”.

Tots els polítics, sociòlegs i, a vegades, dirigents d'organitzacions obreres d'aquest país han fet l'impossible per a llançar el descrèdit i organitzar la sospita respecte del moviment de les armilles grogues, acusat de col·lusió amb l'extrema dreta. En va.

No, senyors predicadors de lliçons morals, els treballadors i els pobles rebutgen amb menyspreu les acusacions de “nacionalisme”, de “populisme” i de “xenofòbia”.

Senzillament rebutgen veure's privats de les prerrogatives que, teòricament, els corresponen en democràcia. Refusant renunciar al seu dret a exercir la seva sobirania perquè aquesta es transfereixi a un “sobirà republicà” o a unes institucions supranacionals incontrolades, al servei exclusiu dels sectors dominants del capital financer. És el que porten més d'un mes dient al carrer en tota França.

Ells han obert una bretxa

La rebel·lió de les armilles grogues obre un nou període a Europa. Ells han obert una bretxa. S'han donat, ocupant les rotondes, una forma d'organització que els permet escapar al bloqueig imposat a les organitzacions de classe per les direccions burocràtiques. Han trobat una forma d'organització que els permet conservar el control del seu moviment. Posant l'accent en les assemblees democràtiques, han aportat un principi de resposta a la qüestió que turmenta al moviment obrer, al qual fa molts mesos se li impedeix reunir les seves forces per a anar al xoc i enfrontar-se al govern que representa els interessos del capital financer.

Podem dir, sense por d'equivocar-nos, que la rebel·lió de les armilles grogues marca ja la seva empremta en tots els desenvolupaments de la situació europea.

Preocupació a Brussel·les i a Berlín

Les armilles grogues, en fer trontollar-se el poder de Macron, han torpedinat la seva pretensió de presentar-se com el dirigent capaç d'omplir el buit deixat per Merkel, qüestionada en el seu propi país, i de prendre les regnes de la recuperació de les institucions de la Unió Europea en plena crisi.

A més, han desmuntat l'escenari polític previst per a les eleccions al “Parlament” europeu que havia d'articlar-se entorn de la falsa oposició dels dos bàndols en les eleccions al “Parlament” europeu, el bàndol dels “progressistes”, que havia d'unir-se, després de Macron, contra el bàndol dels “populistes euròfobs”. El bàndol dels progressistes ha perdut al seu capdavanter.

A quatre mesos de les eleccions al “Parlament” europeu, pot predir-se que aquestes eleccions estaran marcades pel pas a una nova etapa en la descomposició de

tots els vells partits afectes a la salvaguarda de l'ordre establert, i que en elles es manifestarà –qualsevol que sigui la forma en cada país- un fort rebuig, comú a tots els pobles, de la política del capital financer i de les institucions de la Unió Europea al seu servei.

A Brussel·les i a Berlín preocupen les “concessions” fetes per Macron sota la pressió del carrer i es posa en dubte públicament la capacitat del govern francès per a continuar amb les “reformes” que havia emprès

Es tem, en el moment en què el BCE i l'FMI anunci- en l'amenaça d'una rèplica de la crisi financera europea dels anys 2010-2011, que el conjunt del “Pacte d'Estabilitat i de Creixement” sigui qüestionat en tota Europa.

El pànic s'apodera, un darrere l'altre, de tots els caps d'Estat i de govern.

Pressenten que la rebel·lió del que la premsa ha cridat amb menyspreu “la França perifèrica” es prepara en cadascun dels seus països i constitueix la primera sacsejada d'un moviment més vast dirigit contra les bases mateixes del sistema basat en la propietat privada dels mitjans de producció.

Difícil, en efecte, imaginar que els electors de les circumscripcions obreres del Labour que van votar massivament pel Brexit surtin guanyant amb l'acord (o des- acord), qualsevol que sigui, signat pel govern britànic amb la Unió Europea.

Difícil imaginar que no continuïn lluitant per fer derogar les lleis antisindicals de Thatcher, per fer derogar l'arsenal jurídic que desreglamenta el treball, per renacionalitzar els ferrocarrils i per restablir el sistema sanitari, posat en perill per les polítiques d'austeritat.

Qui pot creure que, a Alemanya, el rebuig per part de les masses de la gran coalició i dels seus partits, la CDU i l'SPD, que es va expressar en les últimes eleccions regionals, no intentarà prolongar-se en el terreny d'una acció directa per a alliberar-se de la cotilla del “Pacte d'Estabilitat” i imposar per la força l'abandó de l'Agenda, de la “regla d'or” que condemna a tots els serveis públics, començant pel sistema hospitalari? Qui pot creure que aquest moviment no se centrarà en restablir el sistema de convenis col·lectius?

Qui pot creure que, a Itàlia, els treballadors, que van tirar a Renzi del poder per a acabar amb el conjunt del pla de contrareformes imposat pel capital financer, suportaran per molt de temps les incoherències dels aventurers Salvini-DiMaio, als quals Renzi va obrir les portes del poder? Qui pot creure que després de la caiguda de Rajoy reemplaçat per un govern del PSOE, l'anunci d'un augment del salari mínim pugui bastar per a respondre a totes les exigències socials i democràtiques aixafades des de fa anys pel règim monàrquic?

Per a dalt, governs en crisi

Per a dalt, governs en crisi. Dirigents que han perdut gairebé tota la seva base social en els seus respectius països. Qui serà el primer a caure? Teresa May, Àngela Merkel o Emmanuel Macron? Difícil respondre a aquesta pregunta. Dirigents que han perdut tot domini sobre els esdeveniments, tot control sobre la vida dels sectors clau de l'economia nacional, sotmesos als violents atacs dels monopolis imperialistes que riuen

de la fronteres i de les reglamentacions nacionals. Una situació que confirma que, en el marc del sistema de la propietat privada dels mitjans de producció, Europa està inexorablement exclosa dels sectors determinants del mercat mundial per la guerra comercial a tots els nivells declarada per Trump i l'imperialisme nord-americà.

Les economies nacionals del continent estan dislocades per la permanent reorganització per part dels monopolis imperialistes de les "cadena de valors" concentrant les seves produccions en les zones de baixos salaris.

Europa, que es debat entre els interessos contradictoris de les diferents burgesies nacionals, inexorablement condemnades a la decadència pel desencadenament de la "guerra comercial", empresa per Trump, és incapaç de dotar-se de la política comuna fiscal, pressupostària i financera que invoca regularment per a fer front, suposadament, als atacs de l'imperialisme nord-americà. La seva única política comuna es redueix a la política coordinada de destrucció en tota Europa de totes les conquestes socials arrencades per la classe obrera després de la guerra per a assegurar les condicions de sobreexplotació exigides per al capital financer en crisi.

Per a baix, l'aspiració incontrolable de les masses a lliurar-se del caos

Per a baix, una força immensa intenta obrir-se camí. Una força que és conscient de trobar-se, en cada país, enfront de l'aplicació d'un sol i mateix pla dictat pels delegats en el poder del capital financer. Una força que, com acaba de demostrar, considera que és el seu deure parar el mecanisme de degradació que arrossega a cada país cap a un procés de dislocació, i intenta alliberar-se de les traves amb les quals les direccions dels vells partits obrers i de les organitzacions de classe han impedit durant anys als treballadors i a les masses populars aixecar-se contra els seus respectius governs. L'aspiració incontrolable de les masses a lliurar-se del caos al qual les arrossega el sistema de la propietat privada dels mit-

jans de producció en plena crisi. L'aspiració a recuperar la seva sobirania per a arrencar, a escala de tota Europa, el poder de les mans del capital financer a fi de reorganitzar en tot el continent els transports, l'energia, la indústria i les infraestructures al servei de tots els treballadors i de tots els pobles en el marc d'uns Estats Units Socialistes d'Europa.

* * *

En tota Europa, el rebuig de la política dictada pel capital financer ha copejat als vells partits que es reclamen de la defensa dels interessos obrers i de la democràcia i que s'han subordinat als seus governs respectius i al capital financer, obrint una crisi en el seu si i conduint a alguns a la vora de la implosió.

En tots els països del continent, reagrupaments de militants, sorgits de la trobada de gent procedent d'aquests partits i de la jove generació de militants, intenten organitzar-se per a ajudar la classe obrera a obrir-se camí, mitjançant la lluita de classes, a una sortida política conforme a la defensa dels seus interessos de classe i a la reconquesta de la democràcia.

En vespres d'esdeveniments decisius, el Secretariat Internacional de la IV Internacional convida a tots els militants i treballadors compromesos en aquesta cerca a debatre amb els seus militants sobre els mitjans a emprar per a ajudar a fer convergir el combat de tots els pobles d'Europa.

El Secretariat Internacional de la IV Internacional es compromet a fer quant pugui per a ajudar aquest intercanvi, superant l'estret marc de les fronteres nacionals i a enriquir-se amb la diversitat de les experiències nacionals de cadascun. En relació amb els desenvolupaments imminents de la situació, es compromet a treballar en l'organització de reunions i trobades europees necessàries per a estrènyer vincles entre tots els que busquen la manera de contribuir a la preparació dels gegantescos combats de classe que s'anuncien.

*Secretariat Internacional de la IV Internacional
19 de desembre de 2018*

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta *Carta Setmanal*

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web:: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Partit Obrer Socialista Internacionalista
Secció a Espanya de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Telèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta